

STICHTING VETERANEN OEGSTGEEST

Nr. 12 Jaargang 4

december 2025

Stichting Veteranen Oegstgeest

Telefoonnummer : 06-83580746

E-mailadres : secretaris@veteranen-oegstgeest.nl

www.facebook.com/VeteranenOegstgeest

[St. Veteranen Oegstgeest - Home \(veteranen-oegstgeest.nl\)](http://veteranen-oegstgeest.nl)

Bij de voorplaat: op de trap van Oranjestad te Londen

INHOUDSOPGAVE

1. Bestuur Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO).
2. Van het Bestuur/Redactie.
3. Onderhoud Oorlogsgraven.
4. Remembrance-Week in Londen.
5. Veteranencafé.
6. Zuid-Hollandse Veteranenmiddag.
7. Humor in uniform.
8. Foto-collage.

1. Bestuursleden SVO

Voorzitter
J. Verdonk

Secretaris
B. Hermans-Groen

Penningmeester
B. Hermans

Hoofdredacteur
W. v/d Houten

Alg. bestuurslid
E. Dusoswa

2. Mededelingen van het bestuur

- Het Comité Herdenken & Vieren heeft laten weten, dat leggen van de Stolpersteine op 11 december in Oegstgeest geen doorgang kan vinden, deze historische gebeurtenis wordt verplaatst naar 12 februari 2026 om 14.00 uur. We houden u op de hoogte!
- Het laatste Veteranencafé van 2025

11 december 2025 van 16:00 tot 20:00 uur

Het laatste Veteranencafé van het jaar wordt een heel speciaal Veteranencafé, van 16:00 tot 20:00 uur, breng gerust uw partner mee. We schenken voor iedereen een lekker glaasje bubbels in (met en zonder alcohol) verder zijn er voldoende hapjes en draaien we een presentatie met foto's van het afgelopen jaar. De gewone consumpties gaan zoals gebruikelijk via het "muntjes-systeem".

Trek uw mooiste Kerstoutfit aan en neem vooral uw goede humeur mee, dan maken er met z'n allen een speciale Kerst - reünie van.

Komt Allen

De Stichting Kringloop Herenstraat 63 Voorhout heeft het financieel mogelijk gemaakt, dat de Veteranencafées voor het aankomende jaar doorgang kunnen vinden.

Waarvoor onze dank!

- Lichtjes op Oorlogsgraven

Op 24 december (Kerstavond) worden er door onze stichting weer Lichtjes op de Oorlogsgraven geplaatst. We zijn hiertoe van 16:00 tot 17:00 uur aanwezig op de Begraafplaats van het Groene Kerkje. Juist op Kerstavond, als iedereen al in gedachte met de Kerstdis bezig is, is het een mooi moment om even te reflecteren en de moeite nemen om een klein lichtje te branden voor de mannen die voor onze vrijheid gesneuveld zijn. Opdat ook zij iets van de Kerstviering mee krijgen. Het is het minste wat we kunnen doen. U bent van harte welkom om dit gebaar samen met ons te maken. We willen dit jaar ook een lichtje plaatsen bij de graven van de Verzetshelden, die hun laatste rustplaats bij het Groene Kerkje gevonden hebben.

**Lichtjes op Oorlogsgraven
(Foto's van 24 december 2024)**

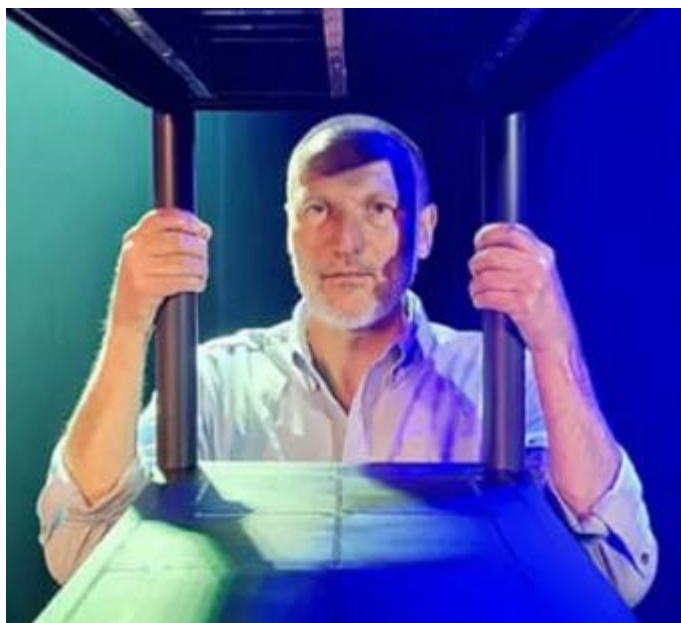
- Voorstelling; “AF -Terug naar Sebrenica” op 1 maart 2026

**Op zondag 1 maart 2026
presenteerd de Stichting
Veteranen Oegstgeest de
voorstelling:
“AF -Terug naar Sebrenica”**

**in het Dorpscentrum van
Oegstgeest.**

Tickets kosten € 7,50

Bekijk de link: [AF - Terug naar
Srebrenica](#)

Maak a.u.b. uw belangstelling kenbaar maken bij onze secretaris:

Tel.nr.: 06-83580746

E-mail: secretaris@veteranen-oegstgeest.nl

3. Onderhoud Oorlogsgraven

Op zaterdag 1 en 4 november j.l. werd door enkele bestuursleden van de Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO) het maandelijkse onderhoud gepleegd aan de Oorlogsgraven bij het Groene Kerkje. Er werden ondermeer de nodige bladeren verwijderd, waardoor alles er weer keurig uitzag. Ondanks de vele regenbuien werden de taken toch professioneel uitgevoerd.

4. Remembrance Week in Londen

Jarenlang keken enkele Veteranen uit Oegstgeest en Voorhout op de TV naar de uitgebreide herdenkingen in november in Londen. Graag hadden ze daar eens bij willen zijn, maar dat was alleen -dacht men- voor (oud) militairen uit het United Kingdom, oftewel Groot-Brittannië.

In 2024 ontdekte één van de geïnteresseerde kijkers op de TV tot zijn verbazing, dat er een aantal Nederlandse (oud) militairen in de grote parade van de ruim 10.000 (!) Veteranen meeliepen. Na een grondige speurtocht kwam men erachter, dat al meer dan 45 jaar Nederlandse (oud) militairen deel uitmaakten van deze herdenkingen. De organisatie van e.e.a. geschiedde door de Bond van Wapenbroeders en in het bijzonder door de *"Bondscommissie Remembrance Week in Londen"* van deze Bond. Twee personen waren hiervan het aanspreekpunt, n.l. de heer Christ van den Heuvel en mevrouw Sylvana Bouwens. Er werd na enige speurwerk contact opgenomen met deze vertegenwoordigers van de Bond, wat uiteindelijk resulteerde in een uitnodiging voor een voorbereidings-bijeenkomst van het organiserend comité -op 12 april j.l.- in ECHOS Home in Oirschot.

"Groepsfoto van deelnemers en gasten van de bijeenkomst te Oirschot".

Op de genoemde datum gingen de drie Veteranen die interesse hadden in de zogenaamde "Remembrance Week" in Londen naar Oirschot, waar zij uitvoerig werden voorgelicht, over alle bijzonderheden van dit gebeuren. Het resultaat was, dat de heren Hermans, van den Houten en van Leeuwen zich aanmeldten voor de herdenkingen in Londen. Hoewel het geen vereiste was, werden zij ook lid van de Bond van Wapenbroeders (BvW) en ook meteen maar lid van The Royal British Legion (RBL), die de herdenkingen in Londen organiseert, omdat dit de zaak behoorlijk ten goede zou komen. Na een bijzonder gezellige bijeenkomst in Oirschot,

waar we in een eerdere nieuwsbrief over berichtten, keerden de drie SVO-Veteranen huiswaarts, in afwachting van wat zou komen.

Gedurende de volgende maanden vond heel veel app- en mailverkeer plaats tussen het organiserende comité van de BvW en de RBL in Engeland en werd langzaam toegeleefd naar de Remembrance Week, die altijd op of omstreeks 11 november in Londen plaatsvindt.

Dag 1.

Op donderdag 6 november j.l. was het eindelijk zo ver. Omstreeks 09.00 uur kwam de SVO-vertegenwoordiging in het veteranententue met batons aan op het Centraal Station in Amsterdam. Omdat ze nog iets te vroeg waren, om aan boord te gaan van de Euro Star, de snelle trein die de “Engelandvaarders” door de Kanaaltunnel naar Londen zou brengen, werd nog een drankje genomen in de “Choko-Bar” naast de ingang naar de Euro Star Terminal.

“Rust bij de stukken in de Choko-Bar”.

Om 09.30 uur ging een lange rij reizigers -nadat hun tickets waren gescand- de Euro Star Terminal binnen, waar zij uitvoerig werden geïnspecteerd; alle jassen uit en alles uit de zakken in een grote bak, de koffer(s) en rugzakken in een andere bak, die ook door het röntgenapparaat ging en lopen door een detectiepoortje.

Als men dan weer gekleed was, dan controleerde de Koninklijke Marechaussee de paspoorten en kon men eindelijk plaatsnemen in de wachtruimte.

Naar het ETA, een speciaal visum voor Groot-Brittannië, dat men tegenwoordig nodig heeft om naar het UK te reizen, werd helemaal niet gevraagd.

“De Eurostar gereed voor vertrek uit Amsterdam”.

Om 10.15 uur kwam het sein, dat men aan boord kon van de Euro Star en om 10.40 uur vertrok de trein richting Londen. Gelukkig zat de SVO-vertegenwoordiging bij elkaar, zodat men gezellig kon praten. Er werd wel een beetje vreemd naar de drie personen in veteranetenue gekeken, maar verder ging de reis uitstekend. Een vierde gaste voegde zich bij de heren; het bleek een handschoenen-ontwerpster en maakster te zijn (voor huwelijken en galakleding), die op weg was naar belangrijke klanten in Engeland. Bovendien heette ze ook nog eens Hermans, alhoewel ze geen familie was van de SVO-penningmeester. Er ontstonden enkele boeiende gesprekken, die zo nu en dan afgewisseld werden met een bezoek aan de restauratiewagen. De reis ging via de stations van Rotterdam, Brussel en Lille. In Nederland reed de trein niet harder dan 130 kilometer per uur, maar in België en Frankrijk werden snelheden behaald van zo'n 290 kilometer per uur. Dat gebeurde ook in de Kanaaltunnel en verder in Engeland. Toch merken de reizigers amper dat het zo snel ging.

“Er werd nog heel even aan Nederland gedacht”.

Er werd nog wel even aan Nederland gedacht, omdat omstreeks dezelfde tijd in Oegstgeest, de heren Tammo van Hoorn en Koos Verhaar aanwezig waren bij de plaatsing van twee Stolpersteine in Oegstgeest, een ceremonie waar de drie heren in de trein ook bij aanwezig geweest zouden zijn.

Om precies 13.57 uur (lokale tijd) arriveerde de Euro Star op het Station Londen St. Pancras Internationaal, waarna de reizigers nu zonder oponthoud de trein konden verlaten. Na even op het enorme station te hebben rondgekeken, werd een taxi (cab) gezocht, die het drietal 20 minuten later afleverde bij de Victory Service Club (VSC) in Seymour Street, in de wijk Marylebone, in de buurt van Marble Arch (een groot Arc de Triomf-achtig gedenkteken) en aan de rand van het beroemde Hyde Park.

“The Victory Services Club (VSC) in Seymour Street, London”.

De VSC is een enorm historisch pand van 8 verdiepingen en met vele honderden kamers, een restaurant, vergaderzalen, een gezellige bar en andere faciliteiten. Dit grote hotel is speciaal voor de Engelse Veteranen en hun gezinnen.

Na ingecheckt te zijn bij de receptie, en meteen het 5-daagse verblijf afgerekend te hebben, werden de kamers opgezocht. Misschien beschouwden de Engelsen de VSO-delegatie als gevaarlijk, want ze werd geheel verspreid door het grote gebouw. De heer Hermans kreeg een kamer op de 3^e verdieping, de heer van Leeuwen op de 4^e verdieping en de heer van den Houten op de 7^e verdieping. De lift ging echter niet verder dan de 5^e verdieping. Voor de kamers van de 6^e t/m de 8^e verdieping moest men dwars door een aantal gangen lopen, waarna men de lift naar de 7^e verdieping kon nemen. Echter (wellicht ter compensatie), de heer van den Houten was de enige van de SVO die een ligbad had. Als amfibisch specialist heeft hij daar gedurende deze week natuurlijk uitvoerig gebruik van gemaakt. Dat maakte dus weer veel goed! Meteen na aankomst en na geïnstalleerd te zijn in zijn kamer, ging de heer van Leeuwen, een fervent pijproker naar buiten bij het hotel en begon (tabak)walmen te

verspreiden. Dit fenomeen herhaalde zich enkele keren per dag. Alle Veteranen die aankwamen en incheckten bij het hotel keken een beetje vreemd naar de pijproker. Hij zal nu inmiddels wel in Londen bekend staan als de “Flying Pipe Smoker”, i.p.v. de “Flying Dutchman”.

Om 17.30 uur was er in de El-Alamein zaal een briefing door het organiserende comité van de BvW en kon meteen kennisgemaakt worden met de anderen van de 25 personen grote groep. De heer van den Heuvel en mevrouw Bouwens vertelden wat er de volgende dagen op het programma stond.

“Een tevreden roker...”

De “Engelandvaarders” waren een bonte groep, die was samengesteld uit vertegenwoordigers van alle Krijgsmacht-delen, die meteen goed met elkaar overweg konden. Dat was niets bijzonders, want men was allemaal hier met hetzelfde doel. Behalve uitleg over hetgeen in de komende dagen zou gebeuren, werd er ook een kleine herdenking gehouden voor de heer Frans Bouwens, de vader van mevrouw Sylvana Bouwens die recentelijk overleden was en voor eveneens recent overleden Ruud Steen. De heer Bouwens (een Korea-Veteraan) was jarenlang de drijvende motor achter de herdenkingen in Londen, maar toen hij om gezondheidsredenen dit niet meer kon, gaf hij het stokje over aan zijn dochter. Dhr. Steen was ongeneeslijk ziek en verkeerde al in de wetenschap, dat hij deze reis waarschijnlijk niet mocht gaan meemaken. Na de herdenking kregen alle aanwezigen het zogenaamde “smoelenboekje” uitgereikt. Dit was een fraaie brochure van de BvW -die was

samengesteld door mevrouw Bouwens- waarin een beknopte levensgeschiedenis van alle deelnemers was opgetekend en die nog aanvullende informatie verschafte, over hetgeen in de navolgende dagen gepland was. Ook een mooie herinneringspin was er voor zij, die voor de eerste keer aan dit gebeuren deelnamen. Na de verdere kennismaking en een drankje in de bar kleedden de leden van de SVO zich om en gingen de wijk in, om dit gedeelte van Londen te verkennen. Omdat het hotel vol zat met honderden Veteranen, kon niet in het VSC-restaurant gegeten worden, omdat dit geheel was volgeboekt.

“De Herinneringspin”.

Dat was ook voor de zaterdag het geval. Wandelend door de wijk, viel de mond van de VSO-afvaardiging lichtelijk open. Zodra met de chique straat waar het VSC gevestigd was verliet, waande men zich in het Midden-Oosten. Een Libanees restaurant, een Syrisch restaurant, een Egyptisch restaurant, een Irakees restaurant en weer een Libanees restaurant. Volop terrassen met vele tientallen waterpijprokers en bijna iedereen met een hoofddoek en Arabische kledij.

Met de bevolking van de wijk was overigens niets mis. Iedereen was even vriendelijk en behulpzaam en na enige navraag kwamen de hongerige gasten bij een vrij normale Mac Donald terecht, zij het dat het personeel ook Arabisch was. Maar ja, dat heb je in

Nederland tegenwoordig ook. Na de nodige hamburgers en frietjes weggewerkt te hebben, werd teruggekeerd naar het VSC en werd nog een drankje gedaan in de hotelbar. Vervolgens gingen de heren -om 22.00 uur- naar hun kamers, omdat ze toch wel lichtelijk vermoeid waren door de reis en de indrukken die zij hadden opgedaan. De schrijver van dit verslag hield zich nog even bezig met rugslag en borstcrawl in het bad, voordat hij ook overging tot “verduisterd varen” (een oude Marine-uitdrukking voor slapen).

Dag 2.

Op vrijdag 7 november j.l. -omstreeks 08.00 uur- namen de SVO-leden deel aan het uitgebreide ontbijt in het restaurant van de VSC. Er was een keur aan heerlijke etenswaren. Allerlei soorten (geroosterd) brood, croissants, koeken, gebak, bacon, bloedworst, roerei, gebakken eieren, saucijsjes, vis, witte bonen in tomatensaus, vla, pudding, allerlei soorten fruit enz. enz.

“Een keur aan heerlijke etenswaren”.

Het was gewoon moeilijk om uit het aanbod te kiezen. Na geheel verzadigd te zijn, werd -om 10.15 uur- in de hotellobby afgewacht op de dingen die komen zouden. Alle aanwezigen van de BvW waren nu in het veteranententue gekleed met grootkruizen en voorzien van een grote anjer, omdat het op deze dag een Nederlandse aangelegenheid zou zijn.

Om 10.30 uur arriveerden een viertal taxi's en vertrok de groep naar de Royal Air Force (RAF) St. Clemens Danes Church aan het Strand in Londen. Deze kerk is in de Tweede Wereldoorlog geheel door brand verwoest, met dank aan de Luftwaffe en na

de oorlog weer helemaal opgebouwd. De voorganger hier is dominee of kapelaan “padre” Ashley Mitchell, King’s Honorary Chaplain (KHC) en nog actief-dienend die in 2009 met de Nederlandse militairen in Afghanistan heeft gediend en verder jarenlang geplaatst was bij het NATO-hoofdkwartier in Brunssum. De heren Hermans en van den Houten hadden meteen een goede klik met hem, omdat ze ieder jaar naar de Internationale Veteranendag in Brunssum gaan. De kapelaan vertelde dat hij het behoorlijk naar zijn zin had gehad in Limburg en dat zijn kinderen nog altijd vol lof zijn over o.a. de Efteling en andere pretparken.

“Een korte Herdenkingsdienst met “padre” Ashley Mitchell”.

In de vloer van de kerk zijn de emblemen verwerkt van alle Squadrons (zowel Engels als buitenlands) die in WW-II voor de RAF hebben gevlogen. Zo ook de Nederlandse Squadrons 320, 321 en 322, die na de oorlog op het Marine Vliegkamp Valkenburg gestationeerd zijn geweest. In deze prachtige kerk werd een korte herdenkingsdienst gehouden en werd een krans gelegd. Na de plechtigheid werd eerst buiten de kerk een groepsfoto gemaakt (door een welwillende Engelse politieagente) bij het Gladstone Statue, omdat de kerk aan de voorzijde verbouwd werd en dus minder geschikt was voor de foto. Vervolgens daalde het gezelschap af in de crypte, waar men van een kop koffie werd voorzien. Kapelaan Mitchell en zijn assistente kregen na het einde van de dienst, door mevrouw Bouwens een blikje stroopwafels aangeboden.

“Groepsfoto bij het Gladstone Statue”.

Na een half uurtje wandelde men naar een nabijgelegen restaurant waar door de aanwezigheid de lunch werd genoten. Toen de uit Polen afkomstige eigenaresse van de zaak begreep dat de bezoekers Nederlanders waren, werden zij o.m. bedankt voor de steun die Nederland aan Polen geeft, tijdens oorlog van Oekraïne met Rusland.

Hoogstwaarschijnlijk zou Poetin in dit restaurant niet bediend worden!

Na de uitstekende lunch werd door het gezelschap een kleine stukje door Londen gewandeld in de richting van het bekende Metrostation Charing Cross. Ondanks dat men in Londen waarschijnlijk niets meer vreemd vindt, had de groep Veteranen toch nog veel bekijks.

Veel Londenaren staken hun duim op en riepen: “Thank you for your service!”. Ook werden handen geschud en allerlei dingen gevraagd. Omdat twee “achterzeilers” (laatkomers) nog naar Charing Cross zouden komen, moest een tijdje in een van de tunnelbuizen van het station gewacht worden. De Londenaren die de twee wachtende rijen zagen staan, waren helemaal enthousiast en vele malen klonk weer: “Thank you for your service!”. Toen men uiteindelijk in de (drukke) Metro stapte stonden alle aanwezigen spontaan op om de Veteranen een zitplaats aan te bieden. Na een vrij lange rit met de Northern Line (met overstap) arriveerde men in Noord-Londen bij het Station Mill Hill East (vernoemd naar een windmolen, die op een heuvel in het gebied stond), waar ongeveer 15 minuten gewacht moest worden op een aantal taxi's, omdat het doel van de reis, Mill Hill Cemetery nog een aantal kilometers van het station verwijderd was. Dat was gelegen in een mooi landelijk gebied met landhuizen en villa's. Mill Hill Cemetery is een Nederlandse Oorlogsbegraafplaats waar zo'n 254 Nederlandse slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog begraven liggen (slachtoffers van bombardementen, bemanningen van neergestorte vliegtuigen, opvarenden van getorpedeerde schepen e.a.)

Om 15.00 uur werd hier een Eredienst met kranslegging gehouden, waarbij door de aanwezigen een erewacht werd gevormd. De dienst werd geleid door een soort hulp-dominee, in Engeland een celebrant genoemd, n.l. mevrouw Rosalie Kuyvenhove. Behalve de Nederlanders waren er vijf vertegenwoordigers van de RAF aanwezig. De Nederlandse en Engelse vlag werden van halfstok naar omhoog gehesen en de volksliederen van Groot-Brittannië en Nederland werden gespeeld, waarbij de nodige eerbewijzen werden gebracht. Tevens werden twee kransen gelegd; één door de heer Jan Verdaas en één door een Overste (Luitenant-Kolonel) van de RAF. Na afloop was er koffie met gebak. Alle Veteranen kregen vervolgens enkele RAF-herdenkingspelden aangeboden en een mooie RAF-Coin. De Engelsen op hun beurt kregen allemaal een veteranenspeld, een blikje stroopwafels en een zakje drop. Nederlander kan bijna niet. Na afloop werd er nog een korte briefing gehouden over het a.s. gebeuren op zaterdag en zondag.

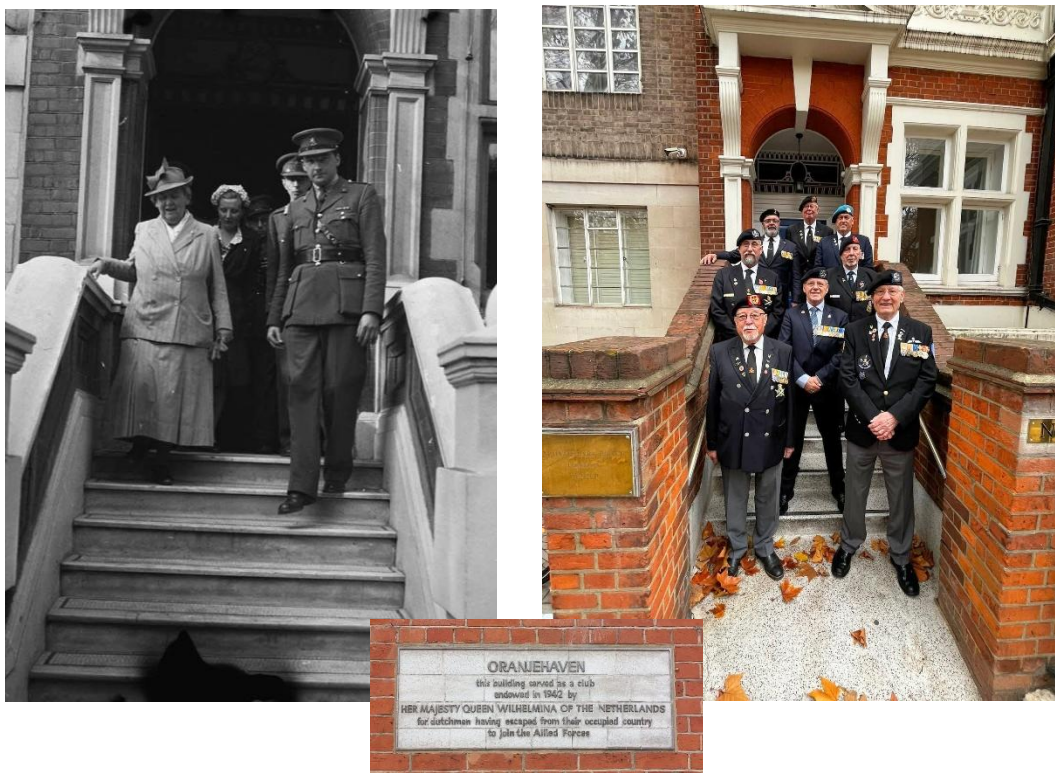

Korte tijd later arriveerden de taxi's die de deelnemers weer gratis naar het Station Mill Hill East brachten. De Metro van de Northern Line bracht de Veteranen weer naar het hart van de City, waar ze op het Station Tottenham Court Road overstapten op de Circle Line, die hen uiteindelijk afleverde bij Station Marble Arch, dat enkele straten van de VSC verwijderd is. Na een korte wandeling langs Hyde Park kwamen allen weer bij het aan hotel aan. Deze keer kon wel in het restaurant gegeten worden. Uiteraard werd gekozen voor een Engelse maaltijd: Fish & chips. Die was uitstekend en er werd genoten van het aanbod.

Omstreeks 19.30 uur werd nog een drankje in de hotelbar genomen en vervolgens verdween iedereen naar de kamer, om naar de BBC te kijken. Heel interessant en in stijl; Beertje Paddington en Mister Bean. Gelukkig was men even verlost van al het politieke gezever van de TV in Nederland. Een enkeling deed daarna nog even een flinke rugslag oefening in het bad, om daarna op tijd “onder zeil te gaan”.

Dag 3.

Op zaterdag 8 november j.l. zat iedereen weer “fris en fruitig” aan het uitgebreide ontbijt in het VSC. Deze dag was gereserveerd voor een aantal BvW-leden om deel te nemen aan het Festival of Remembrance, wat zowel 's middags als 's avonds zou plaatsvinden in de Royal Albert Hall. Nu kon niet iedereen naar de voorstelling. Er had een loting plaatsgevonden, waarbij de heren Hermans, van den Houten en van Leeuwen niet tot de gegadigden behoorden. Dat is natuurlijk geen ramp, want in Londen zijn er genoeg interessante dingen om te bezoeken. Maar als je nu eenmaal toch in deze periode hier bent, dan is een bezoek aan de Royal Albert Hall zeker één van de hoogtepunten. Toen een aantal van de BvW-leden, die hier al jarenlang aan de Remembrance Week deelnemen, van de uitloting hoorden, hadden zij spontaan hun toegangskaarten ter beschikking gesteld van de eerdergenoemde heren, omdat ze zelf al enkele keren aan het gebeuren in de Royal Albert Hall hadden deelgenomen. Deze geste werd enorm op prijs gesteld en verhoogde de kameraadschappelijke sfeer -die toch al heel goed was- beduidend. Omdat de middagvoorstelling om 14.00 uur zou aanvangen, werd door de zeven deelnemers tijdig (te voet) vertrokken van het VSC. Het Royal Albert Theater ligt n.l. aan de andere kant van het Hyde Park, op zo'n 20 minuten lopen van het hotel. Met een taxi in deze drukke stad, zou het veel te lang duren om naar de plaats van het optreden te rijden. Na ongeveer 5 minuten lopen, kwam men langs de “Oranjevaren”, het huis waar Koningin Wilhelmina zo'n 4 jaar gedurende de oorlogsjaren had verbleven, wat op een grote koperen plaat aan het pand werd vermeld.

Een passerende Londense postbode was zo aardig om de "Dutch Veterans" voor het huis van de "Dutch War Queen" op de foto te zetten. Na een interessante wandeling door Hyde Park en het oversteken van de Serpentine (een grote roeivijver) arriveerde men aan de buitenkant van de Royal Albert Hall. Maar dat wilde nog niet zeggen, dat men ook binnen kon. Eerst moest men door een grote tent, die gevuld was met gewapende politieagenten. Wederom jasje uit, alles uit de zakken en in een bakje en door het röntgenapparaat en zelf door een controlepoortje stappen. Vervolgens werden sommigen ook nog uitvoerig gefouilleerd. Een en ander had natuurlijk te maken met de verwachte aanwezigheid van leden van de Engelse Koninklijke familie. Dan op zoek naar deur no. 12 waar men naar binnen zou kunnen. Hier was een uitgiftebalie waar de toegangsbewijzen werden verstrekt, tenminste als men zich kon legitimeren. Omdat enkele BvW-deelnemers de kaarten ter beschikking hadden gesteld, stonden die op hun naam en dat kwam niet overeen met de paspoorten. Foutje! Bedankt!! De heer van Leeuwen had een kaart op zijn naam, maar de heren Hermans en van den Houten niet, dus daar hield het bezoek op. Echter, twee van de BvW-leden van de groep overhandigden spontaan hun kaarten, die zij reeds ontvangen hadden, zodat de twee SVO-leden toch nog naar binnen konden. De twee gulle gevers keerden om en zeiden, dat ze dan nu maar naar een alternatieve locatie in de stad gingen. Zij hadden de show al een of twee keer gezien. Dit was toch weer een ultieme vorm van kameraadschap. Na lang zoeken arriveerden de twee vertegenwoordigers van Oegstgeest op hun plaatsen. Helemaal boven in de nok van de Hall, op rij 7.

Daar had men een prachtig uitzicht over de zaal, maar men kon een gedeelte van de piste of arena niet zien. Dat was wat minder, maar ze waren binnen en dat was het belangrijkste. Om 14.00 uur begon de "show". We zullen niet alles wat daar gebeurde beschrijven, want dan hebben we nog twee nieuwsbrieven nodig. Het geheel was fantastisch en eigenlijk met geen pen te beschrijven. Een waardig tribuut aan de Engelse Strijdkrachten. Voor diegene die willen weten wat er allemaal te zien was, die moeten maar naar de BBC kijken, als het weer wordt uitgezonden. Wat we wel even willen memoreren zijn de twee interviews met familieleden/nabestaanden van een korporaal die in Afghanistan was gesneuveld en een jonge soldaat (19 jaar) die in Irak was omgekomen. Toen tot tweemaal toe een rij familieleden de arena binnen kwam gelopen, onder gezang van het koor en begeleid door de militaire muziek en de hele zaal spontaan ging staan en luid applaudisseerde, was iedereen tot tranen toe

geroerd. Er traden ook nog wat bekende artiesten op, waaronder Rod Stewart. Ook de rest van deze fantastische middag maakte een enorme indruk op de SVO-vertegenwoordigers. Heel bijzonder was ook het feit, dat “padre” Ashley Mitchell, de kapelaan die de BvW-delegatie een dag eerder in de Royal Air Force (RAF) St. Clemens Danes Church had ontmoet, de eredienst c.q. gebedsdienst leidde in het Royal Albert Theater.

“Padre Ashley Mitchell leidde de gebedsdienst in The Royal Albert Hall”.

Rond 15.30 uur -na het spelen van het Engelse volkslied- was het gebeuren afgelopen en verlieten de aanwezigen de zaal. Er werd weer terug gewandeld door het Hyde Park en hier en daar werden weer veteranespelden uitgedeeld. Twee BvW-leden -een grootvader en Nieuw-Guinea Veteraan, de heer Rob Vroegop en zijn kleindochter Linda Vroegop- bezochten de avondvoorstelling. Koning Charles, Koningin Camilla, Prins William (de Hertog van Cornwall en Cambridge), Prinses Catherine (Prinses van Wales) en enkele andere familieleden van de Koninklijke familie waren daarbij aanwezig!

Om 16.00 uur waren de bezoekers terug in het VSC. Omdat algemeen bekend was, dat het restaurant deze avond volledig was volgeboekt, besloot de SVO-afvaardiging om ergens in de wijk te gaan eten. Na zich omgekleed te hebben werd -rond 18.00 uur- vlakbij in een zijstraat een uitstekend Italiaans restaurant -het Spaghetti House- gevonden, waar een uitstekende maaltijd werd genoten. Enkele anderen leden van het BvW-gezelschap hadden de weg daarheen ook al gevonden.

Bij terugkeer in het VSC werd nog een “oorlam” genomen (baco) en vervolgens zocht iedereen enigszins vermoeid weer de kamer op. Per slot van rekening waren de

Veteranen geen 20 meer en al de bijzondere indrukken die op deze dag waren opgedaan, moesten ook nog verwerkt worden.

Dag 4.

Op zondag 9 november j.l. was de dag van de waarheid. Na wederom een uitstekend ontbijt genoten te hebben verzamelden alle BvW-deelnemers zich in de lobby van het hotel, in afwachting van de komst van de "Poppy-Cabs" (taxi's).

Op deze gedenkdag zijn alle taxi's in Londen gratis voor Veteranen, als dank voor hun inzet in het verleden. Korte tijd later arriveerden een viertal taxi's (enkele gingen met

eigen vervoer naar de binnenstad) voor het VSC en om 09.00 uur konden de BvW-deelnemers afreizen naar de plaats van het gebeuren.

Na een rit van 20 minuten, arriveerde men aan de zijkant van het Household Cavalry Museum en werden de "Poppy Cabs" verlaten. Van alle kanten arriveerden taxi's met deelnemers en een enorme massa Veteranen bewoog zich in de richting van het grote plein, de Horse Guards Parade geheten, dat bekend is van TV vanwege "Trooping de Colour" en waar de Koning te paard voor de troepen uitrijdt.

"Gereed voor vertrek voor het hotel".

Vooraf waren van alle deelnemers de zogenaamde E-tickets gescand, want anders kom je hier niet binnen. Die E-tickets waren door het Royal British Legion (RBL) opgestuurd naar Nederland. Op het grote plein, dat een grindbodem heeft lagen de borden al klaar voor alle deelnemende eenheden. De BvW had nummer E9, wat later weer veranderde in E10, hetgeen aangaf dat zij -anders dan in andere jaren- behoorlijk aan het begin van het defilé waren ingedeeld. Peloton voor peloton, groep voor groep verzamelde zich op het plein en stelde zich op met zes gelederen (rijen). Om 09.40 uur stond iedereen opgesteld, terwijl er nog tijd was voor een bezoek aan het toilet. Omdat de BvW groep met 25 deelnemers wat klein was, werd er door het RBL een andere kleine Engelse groep Veteranen aan toegevoegd, zodat de groep zo'n 40 personen groot was. Drie van de oudere BvW leden, die behoorlijk op leeftijd waren en dus ook niet meer zo goed ter been, werden in een rolstoel meegenomen en reden tijdens het defilé voor het peloton uit. Zij werden voortgeduwd door mevrouw Sylvana Bouwens, de heer John van den Heuvel en mevrouw Linda Vroegop. De pelotonscommandant was de heer Christ van den Heuvel, die verantwoordelijk was voor de eerbewijzen tijdens het defilé. De heer Jan Schrijver, de linker guide van het peloton, droeg de krans van Poppy's van de BvW.

Vanaf 09.40 uur ging elke groep of peloton -op aanwijzing van de Horse Guard Marchal- in de richting van Whitehal, waar zij zich opstelden in de buurt van de ambtswoning van de Minister-President. Nu kwam er een periode van (lang) wachten

en handhaven. Aan beide zijden van de straat stonden vele honderden, misschien wel duizenden bezoekers. Die stonden daar al veel eerder dan de opgestelde Veteranen, wat inhield dat zij al vele uren wachten om dit schouwspel bij te kunnen wonen.

Omdat er nog even tijd was, voordat het officiële gedeelte zou beginnen, was er nog een moment van ontspanning en konden sommigen van het BvW-peloton nog even “verbroederen” met het publiek. Enkele Londense bobby’s -die om 20 meter met hun rug naar de Veteranen stonden- kregen van de SVO-vertegenwoordigers ook een veteranenspeld aangeboden; een geste die zij bijzonder op prijs stelden. Tijdens de wachttijd kon men op een groot scherm zien, wat er verderop bij de Cenotaph gebeurde. Het BvW-peloton stond overigens maar een paar honderd meter van de Cenotaph verwijderd. De groep voor het BvW-peloton, was samengesteld uit (oud) Militairen uit Hong Kong, die inmiddels in het Verenigd Koninkrijk woonden en waarschijnlijk weinig trek hadden om onder Chinese heerschappij te leven. De groep achter het BvW-peloton kwam uit Tsjechië. Het peloton naast ons was samengesteld uit Royal Marines, die aan de Falklandoorlog hadden deelgenomen. Die hadden best ook wel wat meegemaakt en hebben daar heel veel mensen verloren. In plaats van een Poppy-krans hadden ze een heel groot marinierembleem bij zich. Om 11.00 uur kwam er een hoornsignaal door leden van de Koninklijke Fanfare Household Cavalry en aansluitend werd twee minuten stilte gehouden. Na die stilte klonken er enkele saluutschoten en startte de eredienst “National Service of Remembrance” bij de Cenotaph. Alles was voor de opgestelde Veteranen goed op het beeldscherm te zien, of voor de BvW rechtstreeks, omdat zij dicht bij de Cenotaph stonden. Na de dienst legde Koning Charles als eerste een krans, gevolgd door Prins William en de bevelhebbers van de Britse Strijdkrachten.

Daarna waren de vertegenwoordigers van alle bij het UK aangesloten landen aan de beurt, zoals Australië, Canada, Nieuw-Zeeland en vele andere voormalige koloniën. Aansluitend kwamen er nog andere -waarschijnlijk belangrijke- personen aan de beurt om een krans te leggen. Dit hele ceremonieel duurde tot ongeveer 12.00 uur, waarna het startsein werd gegeven voor de Veteranen om “op te rukken” voor het defilé.

“De Nederlandse delegatie passeert de Cenotaph”.

Op de klanken van de Engelse Marinierskapel marcheerde het BvW-peloton op en passeerde de Cenotaph, waarbij de pelotonscommandant, de heer Crist van den Heuvel het commando: “Hoofd.....links!” gaf en enkele ogenblikken later:

“Hoofd.....front!” Ondertussen gaf de heer Jan Schrijver zijn Poppy-krans af aan diegenen die alle kransen bij de Cenotaph neerlegden.

Tussen het duizendkoppige geïnteresseerde publiek marcheerden de BvW in de richting van de Great George Street en ging rechtsaf de hoek om. Onder luid applaus van alle bezoekers/kijkers en op muziek van een ander korps marcheerde men in de richting van de Horse Guard, de weg langs St. James Park. Dit was nu echt een zogenaamd “kippenveld-moment”, dat je alleen kunt begrijpen als je erbij bent. Het had iets weg van de inkomst van de Vierdaagse in Nijmegen, maar dan in het kwadraat. Na korte tijd kwam aan de rechterkant een platform in zicht, met daarop Prins Edward en de voorzitter van de RBL (met bolhoed), die het defilé afnamen. Wederom klonk het bevel: “Hoofd.....rechts” en even later: “Hoofd.....front! Na enkele honderden meters ging het gezelschap weer rechtsaf op de tonen van weer een Engels muziekkorps en arriveerde op de Horse Guard Parade, waar de rolstoelen de laatste meters door het grind werden geduwd. Hier werd de parade ontbonden en kon met gebruik maken van wat stoelen in een tent, het toilet bezoeken of de “inwendige mens verzorgen”, door wat drankjes en etenswaren te kopen bij de vele kraampjes die hier stonden. De afspraak was, dat niemand de Horse Guard Parade zou verlaten, voordat de laatsten van de 10.000 Veteranen hier terug zou zijn. Zo was er voldoende gelegenheid om te verbroederen met de andere Veteranen, of om foto’s te maken. Geheel onbevangen tussen al die Veteranen liep een Engelse Generaal, met twee beveiligers en de twee zonen van Prins William, n.l. Prins George en Prins Louis.

Ergens rond 14.00 uur begonnen de Veteranen het plein te verlaten en keerden terug naar de plaats waar ze door de "Poppy Cabs" waren afgezet. Hier moest men even in de rij staan, want ondanks het feit dat er vele tientallen taxi's (voor elk 5 personen) beschikbaar waren, waren er heel wat liefhebbers om naar de diverse bestemmingen gebracht te worden. Een aantal taxichauffeurs met gele hesjes regelden het transport. Telkens werd omgeroepen: "Five persons for..." en dan de bestemming voor de reizigers. Al snel werd er ook omgeroepen: "Five persons voor de Victory Service Club" en weg waren SVO-vertegenwoordigers.

Om 16.00 uur was iedereen van de BvW weer terug in het hotel en kon men even bijkomen van dit memorabele moment. De schrijver van dit verslag heeft in zijn 43 jaar bij de Koninklijke Marine toch wel veel hoogtepunten meegemaakt, maar deze Remembrance week in Londen, spande toch wel de kroon. Dat gold ook voor de andere SVO-vertegenwoordigers, de heren Bert Hermans en Piet van Leeuwen.

Na zich wat opgefrist te hebben en omgekleed verzamelden zich 23 deelnemers in het restaurant van de VSC voor een afscheidsmaaltijd. De heren Hermans, van den Houten en van Leeuwen hadden zich in stemmig tenue gekleed, compleet met miniatuur-onderscheidingen. De andere deelnemers vonden dat wel deftig en zeiden, dat dit een goed idee was voor volgend jaar. De maaltijd was uitstekend en heel gezellig en er werden geanimeerde gesprekken gevoerd. Aan het einde van deze bijeenkomst schonk de eigenaar van het VSC nog wat Poppy-pins aan de BvW-delegatie en sprak de hoop uit, om hun volgend jaar weer in zijn hotel te mogen verwelkomen.

Dag 5.

Op maandag 10 november j.l. werden de kamers opgeruimd, de koffers en tassen ingepakt en voor de laatste keer genoten van het uitgebreide Engelse ontbijt. De elektronische pasjes werden ingeleverd en de receptie bestelde een taxi. Hier en daar werd nog afscheid genomen van een bekende en omstreeks 08.30 uur reed de taxi voor, die de SVO-vertegenwoordigers via allerlei brede en smalle straten afleverde bij het Station Londen St. Pancras Internationaal. Omdat de reizigers redelijk op tijd

waren, werd nog enige tijd op een terras gezeten in de enorme stationshal, die een stad op zichzelf is.

Om 09.30 uur mochten de reizigers naar binnen in de Euro Star Terminal en werden de tickets gescand. Er volgde weer eenzelfde scenario als in Amsterdam; jassen uit en tezamen met de losse inhoud van de zakken in een bakje. In een andere bak de koffers en tassen en het geheel ging door een scanapparaat. Alle reizigers moesten verder door een controlepoortje en zich daarna weer aankleden en zich bij de Border Police of Customs melden, voor de paspoortcontrole. Dan kon men plaatsnemen in het bomvolle Euro Star Terminal. Die was heel wat uitgebreider dan de Terminal in Amsterdam. Niet alleen waren hier enkele (belastingvrije) winkels, maar er was zelfs een goed restaurant. Vergeleken daarbij, was het gebeuren in Amsterdam maar een “kale bedoeling”. Overigens was het zo druk in de hal, omdat hier een half uur eerder ook de Euro Star naar Parijs vertrok.

Rond 10.10 uur mochten de reizigers voor Amsterdam “boarden” en werd de trein opgezocht. Wederom konden de heren Hermans, van den Houten en van Leeuwen bij elkaar zitten, zodat zij gezamenlijk de vele indrukken die zij tijdens dit bezoek hadden opgedaan, konden verwerken.

Om 10.40 uur vertrok de Euro Star en kwam meteen al op snelheid. Het was weer een aangename reis, waarbij ook nog een bezoek werd gebracht aan de restauratiewagen. Via de Kanaaltunnel en de Stations van Lille (Rijsel), Brussel en Rotterdam arriveerde men stipt om 13.57 uur op Amsterdam Centraal. Zonder enig oponthoud konden de reizigers de trein verlaten, waarna werd overgestapt op de Intercity naar Leiden. Toen nog de bus naar Oegstgeest en omstreeks 17.00 uur waren de lichtelijk vermoeide “Engelandvaarders” terug op de thuisbasis, boordevol mooie verhalen en emoties en terugkijkend op een bijzondere en onvergetelijke week in Londen,

met dank aan de Bond van Wapenbroeders!

4. Het Veteranencafé van 13 november 2025

Donderdag 13 november jl. telde het Veteranencafé 23 deelnemers, onder de deelnemers een aantal nieuwe gezichten, waarover later meer. Vanaf 16:00 uur stroomde de “Bakstafel” weer lekker vol en namen de geanimeerde gesprekken al snel in volume toe. Toen vrijwilligster Joke van het Dorpscentrum binnenkwam met een grote schaal met lekkere snacks, verstomden de gesprekken een moment en trachtte iedereen met veel ijver zijn of haar bitterbal c.q. bami hapje al blazend af te koelen. De Hoffotograaf der Veteranen dhr. Wil van Elk zorgde er weer voor dat alles op de gevoelige plaat werd vastgelegd.

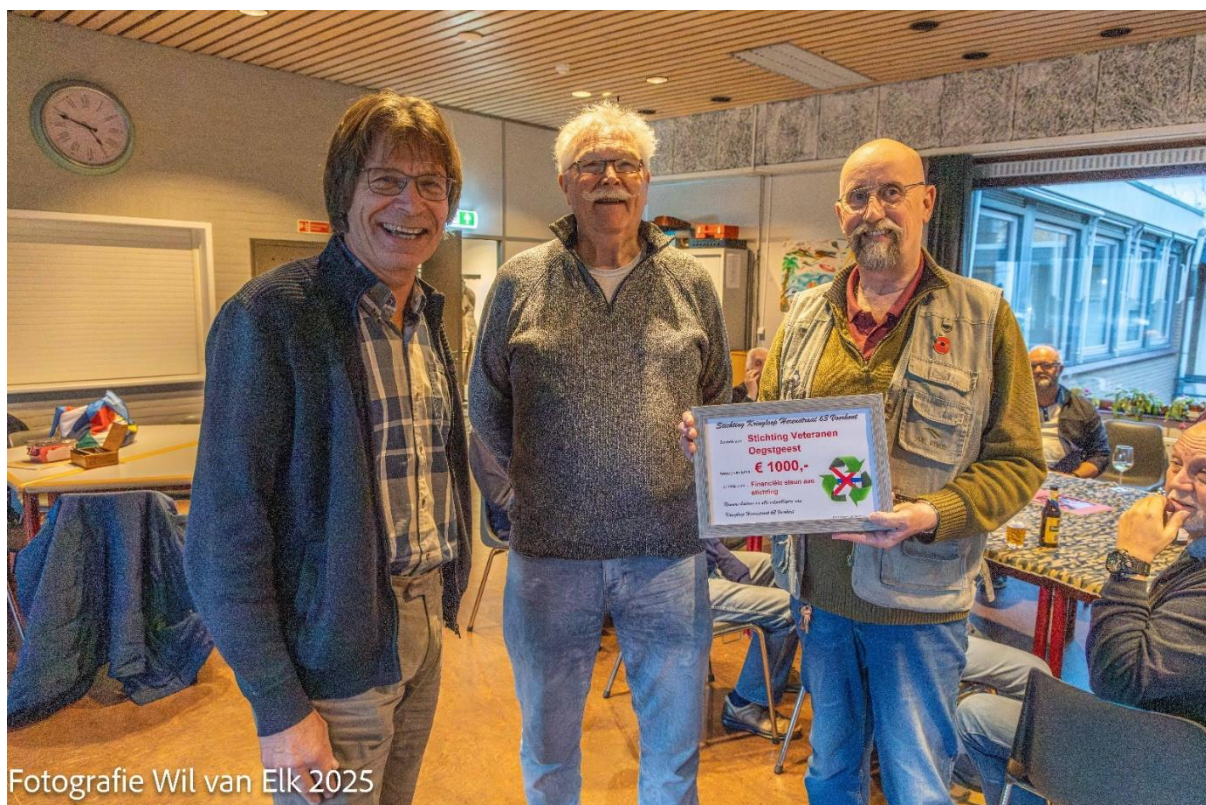

“Joke brengt de schaal met lekkere hapjes”.

Van dit korte moment van stilte werd dankbaar gebruik gemaakt door vaste bezoeker Piet van Leeuwen uit Voorhout om twee nieuwe bezoekers voor te stellen. Met volle aandacht van de toehoorders vertelde Piet, dat het 2 heren van de Stichting Kringloop Voorhout waren.

Te weten dhr. Gerard Rutgering en dhr. Lex Swinkels, respectievelijk, voorzitter en vaste medewerker van de Stichting Kringloop Voorhout. Dhr. Rutgering nam het woord en vertelde in het kort waar genoemde stichting voor staat en hoe de Kringloopwinkel te Voorhout te werk gaat. Het begrip “*Circulair*” heeft men hoog in het vaandel staan. Ook is men steeds op zoek naar nieuwe goede doelen, welke zij willen ondersteunen. Door tussenkomst van Piet van Leeuwen, was deze keer onze stichting aan de beurt om een donatie, van maar liefst €1.000,- te mogen ontvangen. Hetgeen met luid applaus vanuit de Bomenzaal werd ontvangen. Penningmeester Bert Hermans mocht de keurig ingelijste cheque in ontvangst nemen en wist te melden, dat met deze gulle gift de Veteranencafees voor 2026 financieel veiliggesteld zijn.

Fotografie Wil van Elk 2025

“v.l.n.r.; Gerard Rutgering, Lex Swinkels en uw dolgelukkige penningmeester”

Verder meldde de Penningmeester dat het eerstvolgende Veteranencafé, een speciale editie gaat worden, waarbij ook partners en/of begeleiders van harte welkom zijn. Dhr. Rutgering deed verder nog de toezegging dat, deze donatie niet persé eenmalig hoefde te zijn en dat hij in de toekomst onze stichting graag zou willen blijven ondersteunen. Hierbij wordt gedacht aan een Saamhorigheidsmaaltijd volgend jaar. Nadat iedereen weer van “de schrik” bekomen was, werden de gesprekken weer voortgezet.

Ook onze nieuwe bezoeker Leidenaar Frank van Veldhuizen (KMar-veteraan) vond direct aansluiting bij de andere bezoekers, waarbij hij in het gezelschap Chris Plandsoen ontwaarde, een oud-collega van wie hij jaren geleden nog een Tevredenheidsbetuiging had mogen ontvangen. Het bleek weer een kleine wereld. Nadat iedereen weer ruimschoots zijn zegje had kunnen doen, vertrok men weer tevreden huiswaarts, onder de kreet: “Tot het volgende Veteranencafé”!

5. De Zuid-Hollandse Veteranenmiddag

22 november jl. werd vanaf 15:00 uur, als blijk van waardering voor de Zuid-Hollandse Veteranen wederom een film evenement georganiseerd. Deze keer betrof het de vertoning van de nieuwe blockbuster film **“Mission Impossible – The Final Reckoning”**.

De Commissaris van de Koning Wouter Kolff aan het woord”.

Ook een aantal vaste bezoekers van ons Veteranencafé had de weg naar het Provinciehuis langs het Malieveld gevonden. Bij binnenkomst werd iedereen gefêteerd op koffie of thee met een heerlijk warm saucijzenbroodje.

Nadat eenieder aan zitplaatsje in grote zaal had gevonden, heette Commissaris van de Koning Wouter Kolff de 160 aanwezigen, namens het Provinciebestuur, van harte welkom. Ondanks de goede opkomst, sprak hij de hoop uit, dat er bij de volgende Veteranenmiddag, nog meer Veteranen in de zaal zouden zitten. Vervolgens ging hij over tot de aankondiging van de film. Hij vergeleek daarbij de rol die Tom Cruise speelt als Ethan Hawk om de wereld te redden, met de rol van

Veteranen die zich wereldwijd inzetten voor de vrede en de veiligheid. Er volgde een luid applaus voor deze lovende woorden.

“Het binnenplein van het Provinciehuis met de vrachtauto van de Filmoperator”.

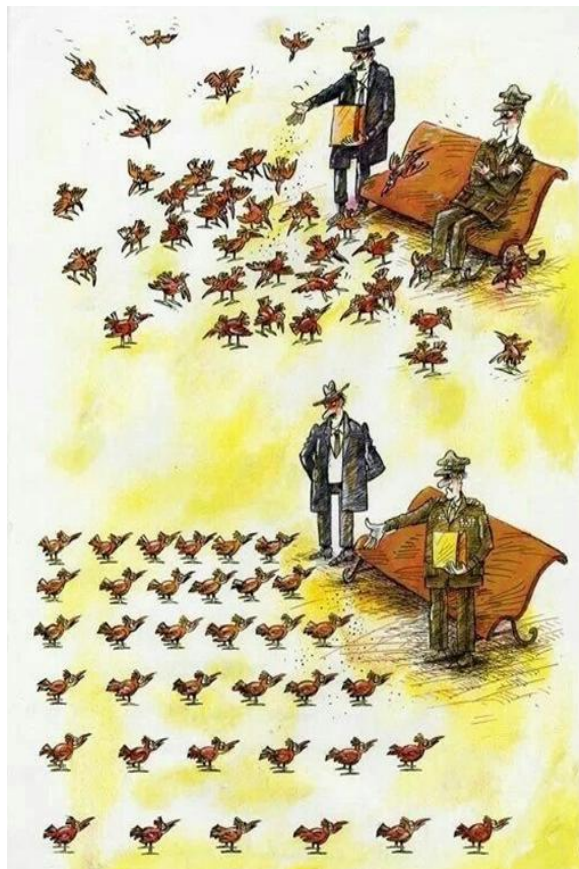
Voor de film en tijdens de pauze was er weer een overdaad aan frisdrank, popcorn, chips en chocola te verkrijgen.

Na afloop van de film was er nog een gezellig samenzijn en werd er een uitstekende blauwe hap geserveerd. In de wetenschap dat het Provinciebestuur Zuid-Holland ons als Veteranen hoog heeft staan, keerde iedereen weer uiterst voldaan huiswaarts.

“Het Provinciewapen in het Provinciehuis van Zuid-Holland”.

6. Humor in Uniform

7. Collage

